Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY

z dnia 18 grudnia 1978 r.

w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie weterynarii, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

(78/1026/EWG)

(Dz.U. L 362 z 23.12.1978, str. 1)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa Rady 89/594/EWG, z dnia 30 października 1989 r	L 341	19	23.11.1989
►**M2**	Dyrektywa Rady 90/658/EWG, z dnia 4 grudnia 1990 r.	L 353	73	17.12.1990
►**M3**	Dyrektywa 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r.	L 206	1	31.7.2001
►**M4**	Dyrektywa Rady 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	141	20.12.2006

zmieniona przez:

►**A1**	Akt Przystąpienia Grecji	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii	L 302	23	15.11.1985
►**A3**	Akt Przystąpienia Austrii, Szwecji i Finlandii	C 241	21	29.8.1994
►**A4**	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003

▼B

DYREKTYWA RADY

z dnia 18 grudnia 1978 r.

w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie weterynarii, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

(78/1026/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 49, 57, 66 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z Traktatem, począwszy od końca okresu przejściowego, zabronione jest stosowanie jakichkolwiek praktyk dyskryminacyjnych ze względu na przynależność państwową w odniesieniu do przedsiębiorczości i świadczenia usług; zasada niedyskryminacji ma zastosowanie zwłaszcza w zakresie przyznawania prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii, a także w zakresie rejestracji lub uzyskiwania członkostwa w organizacjach i instytucjach zawodowych;

niemniej jednak wydaje się pożądane wprowadzenie określonych przepisów dla ułatwienia skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług w dziedzinie weterynarii;

zgodnie z Traktatem od Państw Członkowskich wymaga się nieudzielania pomocy w sposób, który mógłby utrudniać warunki podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej;

artykuł 57 ustęp 1 Traktatu przewiduje przyjęcie dyrektyw w celu wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji; celem niniejszej dyrektywy jest uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, dzięki czemu działalność w zakresie weterynarii może być podejmowana i prowadzona;

w świetle istniejących różnic między Państwami Członkowskimi w zakresie rodzaju i okresu kształcenia lekarzy weterynarii należy przewidzieć pewne przepisy koordynujące w celu umożliwienia Państwom Członkowskim prowadzenie procesu wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających kwalifikacje; taka koordynacja została dokonana dyrektywą Rady 78/1027/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r., dotyczącą koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie działalności lekarzy weterynarii ([4]);

w odniesieniu do posiadania zaświadczenia o wykształceniu, ponieważ dyrektywa w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów nie zakłada równoważności wykształcenia objętego takimi dyplomami, powinno być dozwolone posługiwanie się takimi kwalifikacyjnymi

([1]) Dz.U. C 92 z 20.7.1970, str. 18.
([2]) Dz.U. C 19 z 28.2.1972, str. 10.
([3]) Dz.U. C 60 z 14.6.1971, str. 3.
([4]) Dz.U L 362, z 23.12.1978, str. 7.

▼B

jedynie w języku Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec;

w celu ułatwienia stosowania niniejszej dyrektywy przez władze krajowe Państwa Członkowskie mogą postanowić, że poza zaświadczeniami o wykształceniu osoba, która spełnia wymagane przez dyrektywę warunki wykształcenia, musi dostarczyć zaświadczenie od właściwych władz kraju swojego pochodzenia lub kraju, z którego przybywa, stwierdzające, że te zaświadczenia o wykształceniu są zaświadczeniami objętymi niniejszą dyrektywą;

w przypadku świadczenia usług wymóg rejestracji lub członkostwa w organizacjach bądź instytucjach zawodowych, jako odnoszący się ustalonego i stałego charakteru działalności prowadzonej w kraju przyjmującym, stanowiłby bez wątpienia przeszkodę dla osoby zamierzającej świadczyć usługi, ze względu na czasowy charakter jej działalności; a zatem wymóg ten należy znieść; jednakże w tym przypadku należy zagwarantować nadzór nad dyscypliną zawodową, który powinien być sprawowany przez organizacje lub instytucje zawodowe; w tym celu należy przewidzieć, z zastrzeżeniem stosowania art. 62 Traktatu, że dana osoba może zostać zobowiązana do przedłożenia właściwym władzom przyjmującego Państwa Członkowskiego danych odnoszących się do świadczenia usług;

co do wymagań odnoszących się do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy wymaganiami, które należy spełnić, rozpoczynając wykonywanie zawodu, a wymaganiami niezbędnymi przy jego wykonywaniu;

w odniesieniu do działalności lekarzy weterynarii będących w stosunku pracy rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników we Wspólnocie [1] nie określa żadnych szczególnych postanowień odnoszących się do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, dyscypliny zawodowej lub wykorzystywania wymienionych tam tytułów zawodowych; w zależności od Państwa Członkowskiego, takie zasady są lub mogą być stosowane zarówno w odniesieniu do pracowników najemnych, jak i pracujących na własny rachunek; działalność lekarzy weterynarii we wszystkich Państwach Członkowskich wymaga posiadania dyplomu, świadectwa lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie przez daną osobę kwalifikacji lekarza weterynarii; takie działalności wykonywane są zarówno przez pracowników najemnych, jak i pracujących na własny rachunek, lub przez tę samą osobę w obydwu formach w okresie jej pracy zawodowej; w celu zachęcenia do możliwie swobodnego przepływu tych specjalistów w obrębie Wspólnoty wydaje się zatem konieczne, aby niniejszą dyrektywą objąć lekarzy weterynarii pozostających w stosunku pracy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa dotyczy działalności lekarzy weterynarii.

[1] Dz.U L 257 z 19.10.1968, str. 2

▼B

ROZDZIAŁ II

DYPLOMY, ŚWIADECTWA I INNE DOKUMENTY POTWIERDZAJĄCE POSIADANIE KWALIFIKACJI W DZIEDZINIE WETERYNARII

Artykuł 2

Każde Państwo Członkowskie uznaje dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, wydane obywatelom Państw Członkowskich przez inne Państwa Członkowskie zgodnie z art. 1 dyrektywy 78/1027/EWG, które są wymienione ►M3 w Załączniku ◄, poprzez nadanie takim kwalifikacjom, jeżeli chodzi o prawo do podjęcia i prowadzenia działalności przez danego lekarza weterynarii, takiej samej mocy obowiązującej na swoim terytorium, jakie to państwo przyznaje swoim dokumentom.

▼M1

W przypadku gdy dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, wymieniony ►M3 w Załączniku ◄, został wydany przed wprowadzeniem w życie niniejszej dyrektywy lub został wydany po tym terminie, ale kształcenie, na podstawie którego został nadany, miało miejsce zanim niniejszy artykuł zaczął obowiązywać, dokument ów powinien być potwierdzony przez zaświadczenie wydane przez właściwe władze danego Państwa Członkowskiego, w którym stwierdzone zostanie, iż jest on zgodny z wymogami zawartymi w art. 1 dyrektywy 78/1027/EWG.

▼M3

———————

▼B

ROZDZIAŁ III

PRAWA NABYTE

▼M1

Artykuł 4

1. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji nie spełniają wszystkich minimalnych wymogów wykształcenia szczegółowo określonych w art. 1 dyrektywy 78/1027/EWG, każde Państwo Członkowskie uznaje jako wystarczające potwierdzenie, dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji w dziedzinie weterynarii, wydane przez te Państwa Członkowskie przed wejściem w życie dyrektywy 78/1027/EWG, z dołączonym zaświadczeniem stwierdzającym, że obywatele ci faktycznie i zgodnie z prawem wykonywali działalność przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających datę wydania zaświadczenia.

2. W przypadku obywateli tych Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji z dziedziny weterynarii nie są zgodne z wytycznymi zawartymi w ►M3 Załącznika ◄, każde Państwo Członkowskie ma obowiązek uznać za wystarczające dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji wydane przez te Państwa Członkowskie i potwierdzone przez zaświadczenia wydane przez właściwe władze lub organizacje. Zaświadczenia te powinny stwierdzać, iż dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji w dziedzinie weterynarii zostały wydane po uzyskaniu wykształcenia zgodnego z wymogami zawartymi w dyrektywie 78/1027/EWG, o których mowa w art. 2 i 4 niniejszej dyrektywy, i traktowane są przez Państwo Członkowskie, które je

▼M1

nadało, jako kwalifikacje spełniające wymogi zawarte w ►M3 Załącznika ◄ niniejszej dyrektywy.

▼M2

Artykuł 4a

W przypadku obywateli Państw Członkowskich, posiadających dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarza weterynarii, potwierdzające wykształcenie nabyte na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, które nie odpowiada minimalnym wymogom kształcenia przewidzianym w art. 1 dyrektywy 78/1027/EWG, Państwa Członkowskie inne niż Niemcy uznają powyższe dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji za wystarczający dowód, jeżeli:

— potwierdzają one kształcenie rozpoczęte przed zjednoczeniem Niemiec,

— nadają prawo do wykonywania zawodu lekarza weterynarii na całym terytorium Niemiec, na takich samych zasadach jak dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, które są wydawane przez właściwe władze niemieckie, określone w ►M3 Załącznika ◄ lit. a), oraz

— jest do nich dołączone zaświadczenie wydane przez właściwe władze niemieckie stwierdzające, że osoby te wykonywały w Niemczech, rzeczywiście i w sposób zgodny z prawem, omawiany zawód przynajmniej przez trzy kolejne lata z rzędu w okresie pięciu lat poprzedzających datę wydania zaświadczenia.

▼A4

Artykuł 4b

W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii zostały wydane lub których kształcenie zaczęło się w Estonii przed dniem przystąpienia, Państwa Członkowskie uznają te dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii jako wystarczające dowody, jeśli będą do nich załączone zaświadczenia stwierdzające, że ci obywatele Państw Członkowskich rzeczywiście i zgodnie z prawem głównie prowadzili przedmiotową działalność w Estonii przez co najmniej pięć kolejnych lat w czasie siedmiu lat przed dniem wydania zaświadczenia.

Artykuł 4c

1. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii były wydane, lub których kształcenie rozpoczęło się w byłej Czechosłowacji przed 1 stycznia 1993 r., każde Państwo Członkowskie uzna te dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii jako wystarczający dowód, jeżeli władze Republiki Czeskiej potwierdzą, że kwalifikacje te mają na ich terytorium taką samą moc prawną jak czeskie kwalifikacje lekarza weterynarii jeśli chodzi o dostęp do zawodu lekarza weterynarii i prowadzenia tej praktyki. Do potwierdzenia tego musi być dołączone zaświadczenie wydane przez ten sam organ stwierdzające, że ci obywatele Państw Członkowskich prowadzili rzeczywiście i zgodnie z prawem przedmiotową działalność na terytorium Republiki Czeskiej przez co najmniej trzy kolejne lata w ciągu pięciu lat przed dniem wydania zaświadczenia.

2. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii były wydane, lub których kształcenie rozpoczęło się w byłym Związku Radzieckim przed 20 sierpnia 1991 r., każde Państwo Człon-

▼A4

kowskie uzna te dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii jako wystarczający dowód, jeżeli władze Estonii potwierdzą, że kwalifikacje te mają na ich terytorium taką samą moc prawną jak estońskie kwalifikacje lekarza weterynarii jeśli chodzi o dostęp do zawodu lekarza weterynarii i prowadzenia tej praktyki. Do potwierdzenia tego musi być dołączone zaświadczenie wydane przez ten sam organ stwierdzające, że ci obywatele Państw Członkowskich prowadzili rzeczywiście i zgodnie z prawem przedmiotową działalność na terytorium Estonii przez co najmniej pięć kolejnych lat w ciągu siedmiu lat przed dniem wydania zaświadczenia.

3. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii były wydane, lub których kształcenie rozpoczęło się w byłym Związku Radzieckim przed 21 sierpnia 1991 r., każde Państwo Członkowskie uzna te dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii jako wystarczający dowód, jeżeli władze Łotwy potwierdzą, że kwalifikacje te mają na ich terytorium taką samą moc prawną jak łotewskie kwalifikacje lekarza weterynarii jeśli chodzi o dostęp do zawodu lekarza weterynarii i prowadzenia tej praktyki. Do potwierdzenia tego musi być dołączone zaświadczenie wydane przez ten sam organ stwierdzające, że ci obywatele Państw Członkowskich prowadzili rzeczywiście i zgodnie z prawem przedmiotową działalność na terytorium Łotwy przez co najmniej trzy kolejne lata w ciągu pięciu lat przed dniem wydania zaświadczenia.

4. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii były wydane, lub których kształcenie rozpoczęło się w byłym Związku Radzieckim przed 11 marca 1990 r., każde Państwo Członkowskie uzna te dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii jako wystarczający dowód, jeżeli władze Litwy potwierdzą, że kwalifikacje te mają na ich terytorium taką samą moc prawną jak litewskie kwalifikacje lekarza weterynarii jeśli chodzi o dostęp do zawodu lekarza weterynarii i prowadzenia tej praktyki. Do potwierdzenia tego musi być dołączone zaświadczenie wydane przez ten sam organ stwierdzające, że ci obywatele Państw Członkowskich prowadzili rzeczywiście i zgodnie z prawem przedmiotową działalność na terytorium Litwy przez co najmniej trzy kolejne lata w ciągu pięciu lat przed dniem wydania zaświadczenia.

5. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii były wydane, lub których kształcenie rozpoczęło się w byłej Czechosłowacji przed 1 stycznia 1993 r., każde Państwo Członkowskie uzna te dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii jako wystarczający dowód, jeżeli władze Słowacji potwierdzą, że kwalifikacje te mają na ich terytorium taką samą moc prawną jak słowackie kwalifikacje lekarza weterynarii jeśli chodzi o dostęp do zawodu lekarza weterynarii i prowadzenia tej praktyki. Do potwierdzenia tego musi być dołączone zaświadczenie wydane przez ten sam organ stwierdzające, że ci obywatele Państw Członkowskich prowadzili rzeczywiście i zgodnie z prawem przedmiotową działalność na terytorium Słowacji przez co najmniej trzy kolejne lata w ciągu pięciu lat przed dniem wydania zaświadczenia.

6. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii były wydane, lub których kształcenie rozpoczęło się w byłej Jugosławii przed 25 czerwca 1991 r., każde Państwo Członkowskie uzna te dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lekarza weterynarii jako wystarczający dowód, jeżeli władze Słowenii potwierdzą, że kwalifikacje te mają na ich terytorium taką samą moc prawną jak słoweńskie kwalifikacje lekarza weterynarii jeśli chodzi o dostęp do zawodu lekarza weterynarii i prowadzenia tej praktyki. Do potwierdzenia tego musi być dołączone zaświadczenie wydane przez ten sam organ stwierdzające, że ci obywatele Państw

▼A4

Członkowskich prowadzili rzeczywiście i zgodnie z prawem przedmiotową działalność na terytorium Słowenii przez co najmniej trzy kolejne lata w ciągu pięciu lat przed dniem wydania zaświadczenia.

▼B

ROZDZIAŁ IV

UŻYWANIE TYTUŁU OKREŚLAJĄCEGO WYKSZTAŁCENIE

Artykuł 5

1. Bez uszczerbku dla art. 13, przyjmujące Państwa Członkowskie zapewniają, że obywatele Państw Członkowskich, którzy spełniają warunki szczegółowo określone w art. 2 i 4, mają prawo do posługiwania się tytułami określającymi wykształcenie lub, o ile jest to stosowne, ich skrótami, obowiązującymi w Państwie Członkowskim ich pochodzenia lub w Państwie Członkowskim, z którego przybywają, w języku tego państwa. Przyjmujące Państwo Członkowskie może zażądać, aby dany tytuł był opatrzony informacją na temat nazwy i lokalizacji instytucji lub komisji egzaminacyjnej, która go nadała.

2. Jeżeli tytuł określający wykształcenie, używany w Państwie Członkowskim, z którego cudzoziemiec pochodzi lub przybywa, może być mylony w przyjmującym Państwie Członkowskim z tytułem wymagającym w tym państwie dodatkowego szkolenia, a którego dana osoba nie odbyła, przyjmujące Państwo Członkowskie może zażądać od takiej osoby, aby używała tytułu obowiązującego w Państwie Członkowskim jego pochodzenia lub w Państwie Członkowskim, z którego on przybywa, w odpowiednim brzmieniu wskazanym przez przyjmujące Państwo Członkowskie.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY UŁATWIAJĄCE SKUTECZNE WYKONYWANIE PRAWA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG W DZIEDZINIE WETERYNARII

A. **Przepisy szczególnie odnoszące się do prawa przedsiębiorczości**

Artykuł 6

1. Przyjmujące Państwo Członkowskie, które wymaga od swoich obywateli dowodu nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, kiedy podejmują po raz pierwszy działalność, określoną w art. 1, przyjmuje jako wystarczający dowód w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich zaświadczenia wydane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, potwierdzające, że zostały spełnione wymagania Państwa Członkowskiego dotyczące nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, nie zbędne do podjęcia danej działalności.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie wymaga dowodu nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii od osób zamierzających podjąć daną działalność po raz pierwszy, przyjmujące Państwo Członkowskie może zażądać od Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, wyciągu z rejestru sądowego lub, w razie jego braku, równoważnego dokumentu wystawionego przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

▼B

3. Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie posiada szczegółowe informacje na temat ważnego zdarzenia, które wydarzyło się poza jego terytorium i które prawdopodobnie może mieć wpływ na podjęcie danej działalności na jego terytorium, może poinformować o tym Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, sprawdza prawdziwość faktów. Władze tego państwa same podejmują decyzję w sprawie charakteru i zakresu przeprowadzanego dochodzenia oraz informują przyjmujące Państwo Członkowskie o jakimkolwiek dalszym działaniu, które podejmą w związku ze świadectwem lub dokumentami, które wydały.

4. Państwa Członkowskie zapewniają poufność przekazywanej informacji.

Artykuł 7

1. Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim obowiązują przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne ustanawiające wymagania co do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, w tym przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego za poważne wykroczenia zawodowe lub skazanie za przestępstwa w rozumieniu prawa karnego, a odnoszące się do wykonywania działalności określonej w art. 1, Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, przesyła do przyjmującego Państwa Członkowskiego wszystkie niezbędne informacje o środkach lub postępowaniu dyscyplinarnym o charakterze zawodowym lub administracyjnym podjętym w odniesieniu do danej osoby lub o karach za przestępstwa w rozumieniu prawa karnego, nałożonych na nią w czasie wykonywania zawodu w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa.

2. Jeśli przyjmujące Państwo Członkowskie posiada informacje odnośnie do poważnego zdarzenia zaistniałego poza jego terytorium, a które może mieć wpływ na podjęcie działalności na jego terytorium, może powiadomić o tym zdarzeniu Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Państwo Członkowskie pochodzenia obywatela lub Państwo Członkowskie, z którego ten obywatel przybywa, sprawdzą te fakty. Władze tego państwa same zadecydują o charakterze i zakresie śledztwa i powiadomią państwo przyjmujące o wszelkich działaniach podjętych odnośnie informacji przekazanych zgodnie z ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zapewniają poufność przekazanej informacji.

Artykuł 8

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli zamierzających podjąć lub wykonywać działalność określoną w art. 1 świadectwa o stanie zdrowia fizycznego i psychicznego, państwo akceptuje jako wystarczający dowód przedstawienie dokumentu żądanego w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie nakłada tego rodzaju wymogów na osoby zamierzające podjąć lub wykonywać daną działalność, przyjmujące Państwo Członkowskie akceptuje od takiego obywatela zaświadczenie wystawione przez właściwe władze tego państwa, odpowiadające zaświadczeniom wydawanym w przyjmującym Państwie Członkowskim.

▼B

Artykuł 9

Dokumenty, o których mowa w art. 6, 7 i 8, nie mogą być przedkładane później niż w okresie trzech miesięcy od daty ich wystawienia.

Artykuł 10

1. Postępowanie związane z przyznaniem danej osobie prawa do podjęcia działalności określonej w art. 1, zgodnie z art. 6, 7 i 8, musi zostać zamknięte jak najszybciej, i nie później niż w ciągu trzech miesięcy od daty przedłożenia wszystkich wymaganych dokumentów dotyczących danej osoby, z zastrzeżeniem opóźnień, jakie mogą wyniknąć z wszczęcia ewentualnego postępowania odwoławczego po zakończeniu tej procedury.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 3 oraz art. 7 ust. 2, wniosek o ponowne rozpatrzenie zawiesza bieg okresu wskazanego w ust. 1.

Państwo Członkowskie, do którego skierowano zapytanie, udziela odpowiedzi w ciągu trzech miesięcy. Jeżeli tego nie uczyni, przyjmujące Państwo Członkowskie może podjąć środki na podstawie posiadanych szczegółowych informacji na temat odnośnego poważnego zdarzenia.

Po otrzymaniu odpowiedzi lub po upływie tego terminu przyjmujące Państwo Członkowskie kontynuuje postępowanie określone w ust. 1.

Artykuł 11

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli zamierzających podjąć lub prowadzić działalność określoną w art. 1, aby składali przysięgę lub uroczysteoświadczenie, i wówczas, gdy dana forma przysięgi lub oświadczenia nie może być użyta przez obywateli innych Państw Członkowskich, dane Państwo Członkowskie zapewni danej osobie możliwość złożenia przysięgi lub oświadczenia w stosownej i równoważnej formie.

B. **Przepisy szczególne odnoszące się do świadczenia usług**

Artykuł 12

1. Jeżeli Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli zamierzających podjąć lub prowadzić działalność określoną w art. 1 zezwolenia lub członkostwa albo rejestracji w organizacji lub instytucji zawodowej, dane Państwo Członkowskie zniesie ten wymóg w stosunku do obywateli Państw Członkowskich w zakresie świadczenia usług.

Zainteresowana osoba świadczy usługi w oparciu o te same prawa i obowiązki, które przysługują obywatelom przyjmującego Państwa Członkowskiego; w szczególności podlega tym samym zasadom postępowania o charakterze zawodowym lub administracyjnym, które obowiązują w danym Państwie Członkowskim.

W tym celu oraz w uzupełnieniu do oświadczenia określonego w ust. 1, dotyczącego świadczenia usług, Państwa Członkowskie mogą, w celu umożliwienia wykonania przepisów dotyczących wykonywania zawodu, będących w mocy na ich terytorium, wymagać albo automatycznej tymczasowej rejestracji, albo członkostwa *pro forma* w organizacji lub instytucji zawodowej lub też, jako alternatywne rozwiązanie, wpisu do rejestru, pod warunkiem że rejestracja lub uzyskanie członkostwa nie spowoduje opóźnień czy też w inny sposób nie skomplikuje świadczenia usług albo nie będzie nakładało dodatkowych kosztów na osobę świadczącą usługi.

▼B

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie podejmie środki przewidziane w akapicie drugim lub dowiaduje się o zdarzeniach, które są przeciwne niniejszym postanowieniom, informuje niezwłocznie Państwo Członkowskie, w którym osoba zainteresowana prowadzi swoją działalność.

2. Przyjmujące Państwo Członkowskie może zażądać od danej osoby złożenia uprzedniego oświadczenia wobec właściwych władz, dotyczącego świadczenia przez nią usług, jeżeli wymagają one tymczasowego pobytu na jego terytorium. W każdym przypadku przyjmujące Państwo Członkowskie może żądać od lekarza weterynarii wykonującego zawód w Państwie Członkowskim złożenia uprzedniego oświadczenia w sprawie świadczenia usług w formie wystawiania recepty lub świadectwa weterynaryjnego niedotyczącego badania zwierząt, pod warunkiem że taka praktyka jest dozwolona w ramach przepisów prawnych i administracyjnych oraz reguł zawodowych stosowanych w przyjmującym Państwie Członkowskim.

Przyjmujące Państwo Członkowskie żądające takiego uprzedniego oświadczenia podejmuje niezbędne środki do stworzenia możliwości złożenia omawianego oświadczenia, o ile jest to stosowne, dla usług świadczonych w ramach jednego i tego samego regionu oraz na rzecz jednego lub więcej odbiorców w określonym czasie, nie przekraczającym jednego roku.

W nagłych przypadkach omawiane oświadczenie może być złożone w możliwie krótkim terminie po wykonaniu usługi.

3. Stosownie do ust. 1 i 2 przyjmujące Państwo Członkowskie może zażądać od danej osoby, przedstawienia jednego dokumentu lub większej ilości dokumentów zawierających następujące szczegóły:

— oświadczenie określone w ust. 2,

— zaświadczenie stwierdzające, że zainteresowana osoba zgodnie z prawem prowadzi daną działalność w Państwie Członkowskim, w którym posiada siedzibę,

— zaświadczenie stwierdzające, że dana osoba posiada jeden z dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji odpowiednie do świadczenia danych usług określonych w niniejszej dyrektywie.

4. Dokument lub dokumenty wymienione w ust. 3 nie mogą być przedkładane później niż w ciągu 12 miesięcy od daty ich wystawienia.

5. Jeżeli Państwo Członkowskie, czasowo lub na stałe, pozbawia, w całości lub w części, jednego ze swoich obywateli lub obywatela innego Państwa Członkowskiego, który prowadzi w tym państwie działalność, prawa do prowadzenia działalności określonych w art. 1, to zapewnia odpowiednio, czasowe lub stałe, anulowanie zaświadczenia określonego w ust. 3 akapit drugi.

C. **Przepisy wspólne dla prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług**

Artykuł 13

Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim stosowanie tytułu zawodowego odnoszącego się do działalności określonych w art. 1 jest uregulowane przepisami, obywatele innych Państw Członkowskich, którzy spełniają warunki ustalone w art. 2 i 4, używają tytułu zawodowego przyjmującego Państwa Członkowskiego, które w danym państwie odpowiada wymienionym warunkom kwalifikacyjnym oraz używają jego skrótu.

▼B

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki w celu umożliwienia zainteresowanym osobom uzyskania informacji w sprawie przepisów weterynaryjnych oraz, tam gdzie to ma zastosowanie, w sprawie etyki zawodowej, obowiązujących w przyjmującym Państwie Członkowskim.

W tym celu Państwa Członkowskie mogą tworzyć ośrodki informacyjne, w których takie osoby mogą uzyskać potrzebne informacje. W przypadku podejmowania działalności gospodarczej przyjmujące Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby zainteresowane osoby kontaktowały się z tymi ośrodkami.

2. Państwa Członkowskie mogą tworzyć ośrodki określone w ust. 1, w strukturach właściwych władz i organów, które muszą zostać wyznaczone w okresie ustalonym w art. 18 ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zapewnią, o ile to jest stosowne, aby zainteresowane osoby uzyskały, w swoim własnym interesie oraz w interesie klientów, przygotowanie językowe konieczne do wykonywania ich zawodu w przyjmującym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 15

W razie uzasadnionych wątpliwości Państwo Członkowskie może zażądać od właściwych władz innego Państwa Członkowskiego potwierdzenia autentyczności dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji określonych w rozdziale II, wydanych przez to drugie Państwo Członkowskie, a także potwierdzenia faktu, że dana osoba spełniła wszystkie wymogi w zakresie wykształcenia, szczegółowo ustalone dyrektywą 78/1027/EWG.

Artykuł 16

W okresie, ustalonym w art. 18 ust. 1, Państwa Członkowskie wyznaczą władze i organy właściwe do wydawania lub przyjmowania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, jak również dokumentów i informacji, określonych w niniejszej dyrektywie oraz niezwłocznie poinformują o tym inne Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa znajduje także zastosowanie w odniesieniu do obywateli Państw Członkowskich, którzy zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68 prowadzą lub będą prowadzić działalność określoną w art. 1, w charakterze osób zatrudnionych jako pracownicy najemni.

▼M3

Artykuł 17a

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które przyjmują w sprawie przyznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. Komisja opublikuje stosowne zawiadomienia w *Dzienniku*

▼M3

Urzędowym Wspólnot Europejskich, wymieniając nazwy przyjęte przez Państwa Członkowskie dla kwalifikacji zdobytych w trakcie kształcenia oraz, w przypadku gdy ma to zastosowanie, dla odpowiadającego im tytułu zawodowego.

Artykuł 17b

Każde Państwo Członkowskie uzna za wystarczające w odniesieniu do obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą nie odpowiadają nazwom wymienionym dla tych Państw Członkowskich w tej dyrektywie, dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji przyznane przez te Państwa Członkowskie wraz z towarzyszącym im zaświadczeniem wydanym przez właściwe władze lub organy. Zaświadczenie stwierdzi, że dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji zostały przyznane po ukończeniu kształcenia i szkolenia spełniających przepisy niniejszej dyrektywy i są traktowane przez przyznające je Państwo Członkowskie za równoważne z tymi, które są w niej wymienione.

Artykuł 17c

Państwa Członkowskie zbadają dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą, uzyskane przez osobę posiadającą je poza obszarem Unii Europejskiej, w przypadku gdy te dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji zostały uznane w jakimś Państwie Członkowskim, jak też kształcenie odbyte i/lub kwalifikacje zawodowe uzyskane w Państwie Członkowskim. Państwo Członkowskie wyda decyzję w ciągu trzech miesięcy od daty złożenia wniosku przez osobę składającą wniosek wraz z pełną uzupełniającą dokumentacją.

Artykuł 17d

W przypadku odrzucenia wniosku Państwa Członkowskie należycie przedstawią powody swoich decyzji w sprawie wniosków o uznanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Osoby składające wnioski będą mieć prawo do odwołania się do sądów na mocy prawa krajowego. Prawo do odwołania również obowiązuje w przypadku niepodjęcia decyzji w przewidzianym okresie.

▼B

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie dwóch lat od jej ogłoszenia i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼M3

ZAŁĄCZNIK

Tytuły dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie weterynarii

Państwo	Tytuł/nazwa kwalifikacji	Organ nadający tytuł	Świadectwo towarzyszące kwalifikacjom
Belgique/België/ Belgien	— Diploma van dierenarts — Diplôme de docteur en médecine vétérinaire	1. De universiteiten/les universités 2. De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap/le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française	
▼M4			
България	— Диплома за висше образование на образователно-квалификационна — степен магистър по специалност Ветеринарна медицина с професионална квалификация Ветеринарен лекар	1. Лесотехнически университет — Факултет по ветеринарна медицина 2. Тракийски университет — Факултет по ветеринарна медицина	
▼A4			
Česká republika	1. Diplom o ukončení studia ve studijním programu veterinární lékařství (doktor veterinární medicíny, MVDr.) 2. Diplom o ukončení studia ve studijním programu veterinární hygiena a ekologie (doktor veterinární medicíny, MVDr.)	Veterinární fakulta univerzity v České republice	
▼M3			
Danmark	Bevis for bestået kandidateksamen i veterinærvidenskab	Kongelige Veterinær- og Landbohøjskole	
Deutschland	Zeugnis über das Ergebnis des Dritten Abscnitts der Tierärztlichen Prüfung und das Gesamtergebnis der Tierärztlichen Prüfung	Der Vorsitzende des Prüfungsausschusses für die Tierärztliche Prüfung einer Universität oder Hochschule	
▼A4			
Eesti	Diplom: täitnud veterinaarmeditsiini õppekava	Eesti Põllumajandusülikool	
▼M3			
Ελλάς	Πτυχίο Κτηνιατρικής	Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και Θεσσαλίας	

▼M3

Państwo	Tytuł/nazwa kwalifikacji	Organ nadający tytuł	Świadectwo towarzyszące kwalifikacjom
España	Titulo de Licenciado en Veterinaria	Ministerio de Educación y Cultura / El rector de una Universidad	
France	Diplôme d'Etat de docteur vétérinaire		
Ireland	1. Diploma of Bachelor in/of Veterinary Medicine (MVB) 2. Diploma of Membership of the Royal College of Veterinary Surgeons (MRCVS)		
Italia	Diploma di laurea in medicina veterinaria	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio della medicina veterinaria
▼A4 Κύπρος	Πιστοποιητικό Εγγραφής Κτηνιάτρου	Κτηνιατρικό Συμβούλιο	
Latvija	Veterinārārsta diploms	Latvijas Lauksaimniecības Universitāte	
Lietuva	Aukštojo mokslo diplomas (veterinarijos gydytojo (DVM))	Lietuvos Veterinarijos Akademija	
▼M3 Luxembourg	Diplôme d'Etat de docteur en médecine vétérinaire	Jury d'examen d'Etat	
▼A4 Magyarország	Állatorvos doktor diploma - dr.med.vet. [diploma of veterinary surgeon abbreviated as dr. med. vet.]	Szent István Egyetem Állatorvos-tudományi Kar [Faculty of Veterinary Sciences of Szent István University]	
Malta	Liċenzja ta' Kirurgu Veterinarju	Kunsill tal-Kirurġi Veterinarji	
▼M3 Nederland	Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd diergeneeskundig / veeartsenijkundig examen		
Österreich	1. Diplom-Tierarzt 2. Magister medicinae veterinariae	Universität	1. Doktor der Veterinärmedizin 2. Doctor medicinae veterinariae 3. Fachtierarzt

▼M3

Państwo	Tytuł/nazwa kwalifikacji	Organ nadający tytuł	Świadectwo towarzyszące kwalifikacjom
▼A4			
Polska	Dyplom lekarza weterynarii	1. Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie 2. Akademia Rolnicza we Wrocławiu 3. Akademia Rolnicza w Lublinie 4. Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie	
▼M3			
Portugal	Carta de curso de licenciatura em medicina veterinária	Universidade	
▼M4			
România	Diplomă de licență de doctor medic veterinar	Universități	
▼A4			
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naslov „doktor veterinarske medicine / doktorica veterinarske medicine”	Univerza	Spričevalo o opravljenem državnem izpitu s področja veterinarstva
Slovensko	Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu „doktor veterinárnej medicíny” („MVDr.”)	Univerzita veterinárneho lekárstva	
▼M3			
Suomi/Finland	Eläinlääketieteen lisensiaatin tutkinto / veterinärmedicine licentiatexamen	Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet	
Sverige	Veterinärexamen	Sveriges Landbruksuniversitet	
United Kingdom	1. Bachelor of Veterinary Science (BVSc) 2. Bachelor of Veterinary Science (BVSc) 3. Bachelor of Veterinary Medicine (BvetMB) 4. Bachelor of Veterinary Medicine and Surgery (BVM & S) 5. Bachelor of Veterinary Medicine and Surgery (BVM & S) 6. Bachelor of Veterinary Medicine (BvetMed)	1. University of Bristol 2. University of Liverpool 3. University of Cambridge 4. University of Edinburgh 5. University of Glasgow 6. University of London	